

Filika – Bir Mekanik Ninni Hikayesi

Güverte ıslak. Demir kokuyor. Rüzgâr yok ama hava ağır, yapışkan gibi. Tanker yavaş gidiyor, motor sesi alışılmış, monoton. Karadeniz düz uzanıyor, kurşuni, dalgasız.

Can iskemlenin üstünde oturuyor. Elinde çay bardağı. Sıcak değil artık ama içmiyor zaten. Tutuyor sadece.

Mehmet sigara yakıyor. Kibrit sesi keskin geliyor. Bir nefes çekiyor, dumanı burnundan veriyor.

"Söyle be Can."

Can başını kaldırmıyor. Bardağa bakıyor.

"Söyle işte."

Can bardağı güverteye bırakıyor. Yavaş. Ses çıkarmadan. Sonra başını kaldırıyor, denize bakıyor. Gözleri kısık. Yorgun.

Ağzını açıyor.

Sesi çıkmıyor önce. Sonra geliyor. Alçak. Boğuk değil ama temiz de değil. İçten geliyor.

"Gemiler Giresun'e, yar olayum sesine..."

Mehmet sigarasını çekiyor. Dinliyor.

"Bi daha vura idi nefesu nefesume..."

Ses havada asılı kalıyor. Rüzgâr yok ama ses gidiyor, dağılıyor denizin üstünde.

Can susuyor.

Mehmet başını sallıyor. Bir şey demiyor.

Güvertede başka biri var. Genç. Adı Emre. Oturuyor, sırtı demire yaslanmış. Gözleri kapalı. Dinliyor mu bilmiyorsun. Belki uyuyor.

Mehmet sigarasını bitiriyor. İzmariti denize atıyor. Düşüşünü izliyor. Sonra Can'a bakıyor.

Tanker salınıyor Karadeniz denen evrende.

Emre gözlerini açıyor. Tavana bakıyor. Sonra Can'a.

Mehmet cebinden paket çıkarıyor. Yeni sigara yakıyor.

"Çay getireyim mi?"

Tek bir cevap geliyor;

"Kaç gün kaldı?"

Emre omuz silkiyor.

"Bilmem. Beş altı."

Mehmet başını sallıyor.

"Trabzon'a mı gidecen?"

Can başını kaldırıyor. Mehmet'e bakıyor.

"Evet."

"Haber var mı?"

Can cevap vermiyor. Veremiyor.

Emre ayağa kalkıyor. Geriniyor. Sırtını ovuyor.

"Ben aşağı iniyorum."

Gidiyor.

Can ve Mehmet kalıyor.

Rüzgâr vurmaya başlıyor. Hafif. Yüze vuruyor. Soğuk değil ama rahatsız edici.

Mehmet sigarasını söndürüyor. Ayağının altında eziyor.

"Güzel."

Can başını sallıyor.

Deniz hâlâ düz. Ama bir şey değişiyor. Hissediliyor. Hava mı, su mu, belli değil. Ama bir şey var.

Mehmet ayağa kalkıyor.

"Ben de ineyim."

Can tek kalıyor.

Oturuyor. Çayını içiyor. Bitiriyor. Bardağı güverteye bırakıyor.

Denize bakıyor.

Uzakta bir şey var.

Işık.

Küçük. Sarı değil. Beyaz. Parlak değil. Sabit.

Can gözlerini kısıyor. Bakıyor.

Işık büyüyor.

Yavaş değil. Hızlı da değil. Ama büyüyor.

Can ayağa kalkıyor.

Işık daha büyük. Daha parlak.

Sonra patlıyor.

Ses yok.

Sadece ışık. Beyaz. Kör edici. Gökyüzünü kaplıyor.

Can gözlerini kapatıyor. Elini kaldırıyor. Yüzünü koruyor.

Işık gidiyor. Yavaş. Sönüyor.

Can gözlerini açıyor.

Gökyüzü normal. Ama değil. Bir şey farklı.

Mehmet çıkıyor güverteye. Koşuyor.

"Gördün mü?"

Can başını sallıyor.

Emre de çıkıyor. Arkasından başkaları. Kaptan. Mühendis. Hepsi.

Hepsi gökyüzüne bakıyor.

"Ne o?"

Kimse cevap vermiyor.

Kaptan telsiz odasına gidiyor. Koşuyor.

Mehmet Can'ın yanına geliyor.

"Ne oldu?"

Can omuz silkiyor.

"Bilmem."

Emre denize bakıyor.

"Bomba mı?"

Kimse cevap vermiyor.

Rüzgâr kesiyor. Tamamen. Hava durgun. Ölü gibi.

Kaptan geri geliyor. Yüzü solgun.

"Radar gitmiş."

Mühendis bakıyor.

"Nasıl gitmiş?"

"Bilmiyorum. Ekran kararmış."

"GPS?"

Kaptan başını sallıyor.

"O da."

Sessizlik.

Mehmet sigara yakıyor. Eli titriyor. Kibriti üç kere çakıyor.

"Ne yapacağız?"

Kaptan cevap vermiyor. Düşünüyor.

"Motor çalışıyor mu?"

Mühendis başını sallıyor.

"Çalışıyor."

"Işıklar?"

"Var. Ama titriyor."

Kaptan denize bakıyor. Sonra gökyüzüne.

"Devam ediyoruz."

"Nereye?"

"Rotamızda."

"Ama radar yok."

"Pusulâ var."

Mühendis bir şey demiyor.

Kaptan içeri giriyor.

Herkes güvertede kalıyor.

"Ne oldu sence?"

Can cevap vermiyor.

"Can?"

"Bilmem."

Mehmet sigara içiyor. Derin nefes çekiyor.

"Bitecek ula..."

Can başını çeviriyor. Bakıyor.

"Ne bitecek?"

Mehmet omuz silkiyor.

"Oyun ediyler..."

Can bakıyor. Mehmet'in yüzüne. Gözlerine.

"Kim oynuyor?"

Mehmet cevap vermiyor. Sigarasını içiyor.

Emre yanlarına geliyor.

"Telsizi denediniz mi?"

Mehmet başını sallıyor.

"Hayır."

Emre içeri giriyor.

Can ve Mehmet kalıyor.

Gökyüzü kararıyor. Hızlı. Güneş var ama ışık azalıyor.

Can ayağa kalkıyor. Denize bakıyor.

Uzakta bir şey var.

Tekne.

Küçük. Beyaz değil. Gri. Yavaş gidiyor.

Can gözlerini kısıyor. Bakıyor.

Teknede iki kişi var. Oturuyorlar. Hareket etmiyorlar.

Tekne yaklaşıyor. Yavaş.

Can duyuyor.

Ses.

Türkü.

Çok uzak. Çok sessiz. Ama duyuyor.

*"Ünye'den çıktım başım selamet
Cevizderesinde koptu kıyamet"*

Can donuyor.

Tekne geçiyor. Yavaş. Sessiz.

Can bakıyor. Teknede yazı var. Silik. Zor okunuyor.

Hüzün

Tekne uzaklaşıyor. Türkü sesi gidiyor.

Can bakıyor. Uzun süre.

Sonra dönüyor. İçeri giriyor.

Koridorda yürüyor. Aşağı iniyor.

Kamarasına giriyor.

Ranzanın altında çanta var. Çıkıyor. Açıyor.

İçinde bir şişe su. Yarım ekmek. Azıcık Peynir. Bir kazak.

Can kazağı çıkarıyor. Giyiyor.

Çantayı kapatıyor.

Dolaba gidiyor. Açıyor. Can yeleği var. Alıyor.

Masada radyo var. Küçük. Eski. Alıyor. Açıyor. Çalışmıyor.

Yine de alıyor.

Çantayı sırtına vuruyor. Can yeleğini tutuyor. Radyoyu cebine koyuyor.

Dışarı çıkıyor.

Koridorda Mehmet var.

"Nereye?"

Can duruyor.

"Trabzon'a."

Mehmet bakıyor. Çantaya. Can yeleğine.

"Nasıl?"

"Filika."

Mehmet bir şey demiyor. Bakıyor sadece.

"Tek başına mı?"

Can başını sallıyor.

Mehmet bakıyor. Uzun süre.

"Gitme."

Can cevap vermiyor.

"Can. Gitme."

Can yürüyor. Geçiyor.

Mehmet arkasından bakıyor.

"Can!"

Can duruyor. Dönmüyor.

"Ölürsün."

Can başını sallıyor. Hafif. Sonra yürüyor.

Güverteye çıkıyor.

Karanlık. Tam değil ama neredeyse.

Filika orada. Bağlı. Küçük. Beyaz boya dökülmüş.

Can çantayı içine atıyor. Can yeleşini de.

Halatı çözüyor. Eller alışkın. Hızlı.

Emre çıkıyor güverteye.

"Ne yapıyorsun?"

Can cevap vermiyor. Halatı çözmeye devam ediyor.

"Can?"

Can halatı çözüyor. Vinci çalıştırıyor. Motor sesi geliyor. Gürültülü.

Filika inmeye başlıyor. Yavaş. Sallanıyor.

Emre yaklaşıyor.

"Etme kardeşlik!"

Can bakıyor. Bir saniye. Sonra filikaya atlıyor.

Filika sallanıyor. Can dengeyi buluyor.

Emre bakıyor.

"Deli misin?"

Can halatı çözüyor. Son bağı.

Filika düşüyor. Hızlı. Suya çarpıyor. Ses büyük. Sert.

Can oturuyor. Motoru çalıştırıyor. Bir kere çalışmıyor. İki kere. Üç kere.

Çalışıyor.

Ses zayıf. Titrek. Ama çalışıyor.

Filika hareket ediyor. Yavaş. Tankerden uzaklaşıyor.

Emre güvertede duruyor. Bakıyor.

Mehmet de çıkıyor. Bakıyor.

Kaptan da.

Hepsi bakıyor.

Can dönüp bakmıyor.

Filika gidiyor. Yavaş. Motor sesi zayıflıyor. Uzaklaştıkça.

Tanker arkada kalıyor. Büyük. Karanlık. Işıklar titriyor.

Can oturuyor. Dümen tutuyor. Trabzon'a doğru. Bildiği yöne.

Filika sallanıyor. Can dengeyi tutuyor.

Gökyüzüne bakıyor.

Yıldız yok.

Hiç yok.

Sadece karanlık. Gri. Boş.

Can motora bakıyor. Çalışıyor. Ama ses değişiyor. Daha zayıf.

Su şişesini alıyor. Açıyor. İçiyor. Az. Bir yudum.

Kapatıyor.

"...Karadeniz kapkara. Bu fırtına karası değil.
Sanki bahtı kararıyor."

Dalga mı vuruyor, anlamıyor. Su hareket ediyor. Garip. Düzensiz.

Rüzgâr sertleşiyor. Yüze vuruyor. Bu sefer soğuk.

Can kazağın yakasını kaldırıyor.

Filika gidiyor. Yavaş. Motor sesi inceliyor.

Sağ eli dümenin üstünde. Sol eli motorda.
Titreşim var. Fazla.

Eğiliyor. Dokunuyor.

Sıcak.

Fazla sıcak.

Elini çekiyor.

Tekrar dümen.

Filika sola kayıyor. Rüzgâr itiyor. Düzeltmeye çalışıyor. Zor.

Dalga büyüyor artık. Yavaş yavaş değil.

Kalkıyor.
İniyor.

Kalkıyor.
İniyor.

Can yutkunuyor. Mide yukarı çıkıyor, geri iniyor.

Geçmiyor. Ama kalıyor.

Rüzgâr yüzünü kesiyor. Tuz dudaklarına yapışıyor.

Elleri sert. Soğuktan.

Hissiz.

Kazağın içine üflüyor.
Nefes sıcak.
Kısa.

Yetmiyor.

Motor:

Tık.

Tık tık.

Tık.

Can donuyor.

Bu ses... iyi değil.

Trabzon ne kadar uzakta bilmiyor.

Bir saat.

Belki iki.

Belki yok.

Arkaya bakmıyor.

Gemi artık yok gibi.

İnsan... iki ev arasında kalınca...
mesafe ölçemiyor.

Boğazı kuruyor.

Suya bakıyor.

İçmiyor.

Saklıyor.

Bekliyor.

Gökyüzü boş.

Yıldız yok.

Ay yok.

Sadece gri.

Deniz daha koyu.

Bir dalga vuruyor.

Sert.

Can öne gidiyor.
Ama bırakmıyor.

Motor sesi inceliyor.

Tık sesleri sıklaşıyor.

Artık dönüş yok diye düşünüyor.

Ama dönüş... nereye?

Neyi bıraktığını bilmiyor artık.

Motor kesiliyor.

Sessizlik.

Sonra bir anlık geri geliyor.

Sonra tekrar kesiliyor.

Bu sefer tamamen.

Can bakıyor.

Çalıştırmaya çalışıyor.

Yok.

Tekrar.

Yok.

Filika duruyor.

Sürükleniyor sadece.

Can oturuyor.

Bekliyor.

Rüzgâr.

Dalga.

Karanlık.

Ağzını açıyor:

“Gökteki yıldızları sayalım elli elli...”

Ses kırık.

Ama çıkıyor.

“Bu dünyadan fayda yok...”

Yutkunuyor.

“Öteki da şüpheli...”

...

Motor bir anda öksürüyor.

Tutar gibi oluyor.

Sonra yakalıyor.

Filika ileri atılıyor.

Ufukta silik ışıklar.

Çok uzak.

Ama var.

Bir siren sesi.

İnce.

Yırtıcı.

Yaşıyor gibi.

Can bakıyor.

Uzun süre.

Sonra fısıldıyor:

“Vira heyamola gardaşım...”

Bir yunus, karanlığın içinden çıkıyor.

Sessiz.

Kısa bir yay çiziyor.

Kayboluyor.

Can:

“Beni evime götür.”

Can dudaklarını oynatıyor.

Ses çıkmıyor önce.

Sonra, çok hafif:

“ben denizde bir gemi...

dalgalar vurur beni

ben ağaçta bir yaprak

rüzgar savurur beni”

Rüzgâr sesi savuruyor.

Geriye ne söz kalıyor... ne yön.

Baştan kara... Trabzon. Orada öylece duruyor.